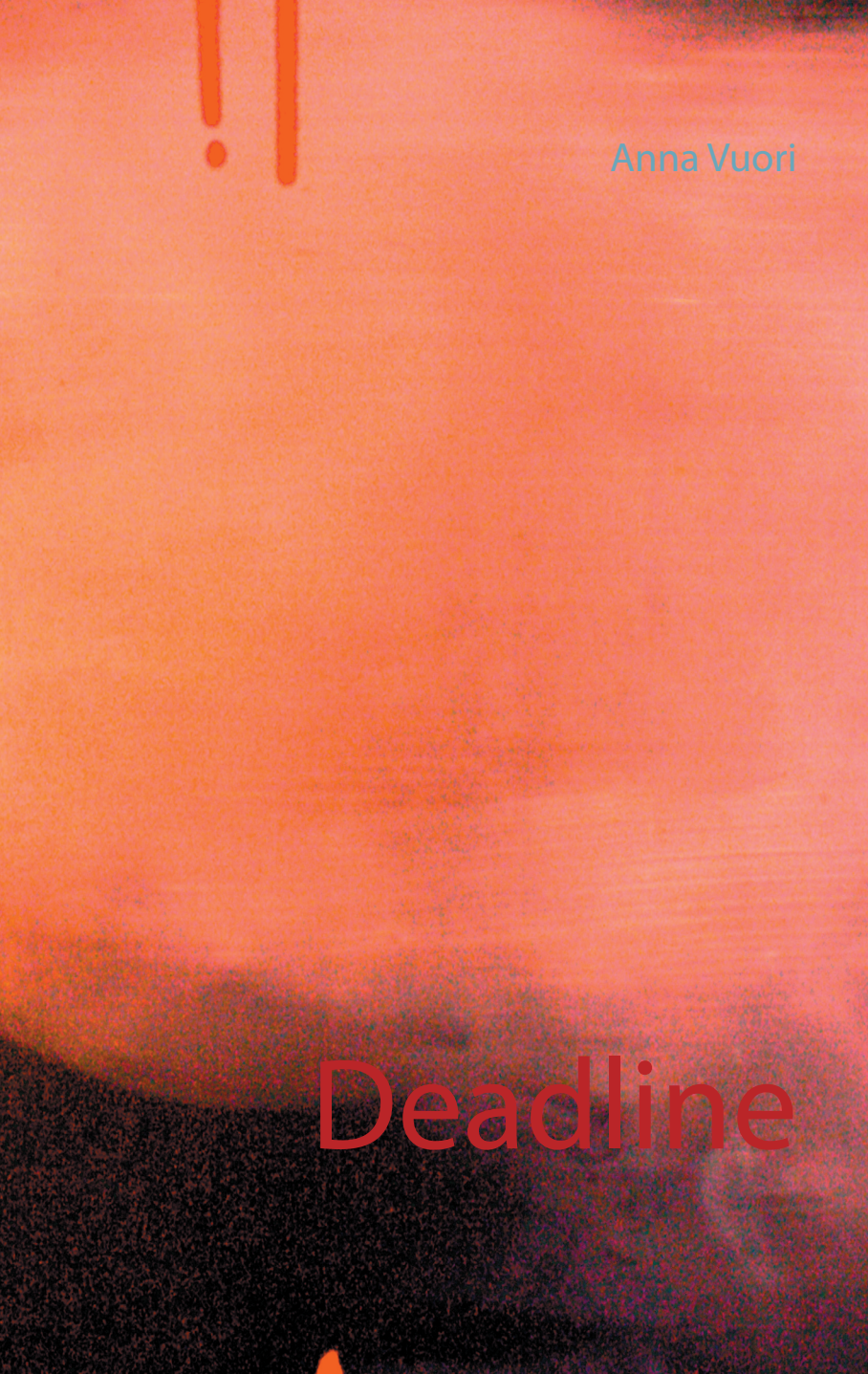

Anna Vuori

Deadline

Deadline

Anna Vuori

Deadline

© 2018 Anna Vuori

Kansikuva: Marileea Järnefelt, "Deadline", 2007, öljyväri MDF-levylle

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0733-3

Prologi

Puristin nihkeillä käsilläni nahkaista autonrattia ja tunsin, kuinka hiki alkoi pistellä kainaloissani. Sydämeni jyskytti kylkiluitani vasten niin, että kuulin sen äänen korvissani. Terästin katseeni peruutuspeiliin, mutten nähnyt pientareella mitään liikettä. Värähdin äkillisestä kuvotuksen tunteesta, mutta se väistyi nopeasti oudon voiman ja päättäväisyyden tunteen vallatessa minut. Tiedostin, että minulla on määräysvaltaa sekä voima tehdä ratkaisuja elämässäni, mutta samalla tunsin ajautuneeni tilanteeseen, jossa uudenlainen välinpitämättömyys ja tunteettomuus olivat tulleet osaksi minua. Se tuntui yhtä aikaa pelottavalta ja vapauttavalta. Aavistin, että jokin minussa oli muuttunut pysyvästi.

1.

”Voi Reetta – sun ongelmana on aina ollut se, että olet jatkuvasti yrittänyt miellyttää jotakuta. Ensin sun vanhempiasi ja opettajiasi pyrkimällä olemaan luokkasi priimus ja sitten sun pomoasi heittämällä kuperkeikkaa sen jokaisesta toivomuksesta, ja vielä aviomiestäsi yrittämällä pitää itsesi ja kotisi timmissä kunnossa. Ja ihan kuin kaikki tuo ei jo riittäisi, niin huolehdit vielä siitä, että tuot rahallisen panoksesi yhteiseen talouteen.”

Sari kaatoi kuppiini lisää kahvia, ja jatkoi:

”Sen lisäksi sä vielä haalit itsellesi lisää vastuuta, aivan kuin ei noiden välttämättömämpien asioiden hoitamisessa olisi riittämiin päivittäisiä haasteita. Kuka sulta odottaa, että osallistuisit asukasyhdistyksen toimintaan – ei kukaan muu kuin sinä itse!”

Sivelin kahvikupin korvaa, ja katselin revittyjä kynsinauhojani. Piilotin rujon näköisen peukalon nyrkkiini.

”Eikös liika kiltteys ja miellyttämisen halu ole meidän kaikkien nykynaisten ongelma. Pitää päteä jokaisella elämänalueella, ja ellei langat ole tiukasti omissa käsissä niin asiat alkavat väistämättä mennä pieleen. Niin kuin asukasyhdistysasioissa: mä en halua, että meidän alueelle ruvetaan kaavottaan jotain retail parkeja!”

Tartuin kiivaasti kuppiini ja join pitkän siemauksen odottaen kofeiinin virkistävää vaikutusta. Viime yönä uni oli ollut taas katkonaista. Aamuyöstä herättyäni en ollut enää saanut unta ajatusten syöksyttyä

tulevan päivän työtehtäviin ja palavereihin. Olin alkanut murehtia jo etukäteen sitä, ettei päivä tulisi millään riittämään kaikkeen siihen, mitä sen aikana piti ehtiä tekemään. Vasta aamun jo valjettua olin nukahtanut, mutta tiedostanut unen läpi, että pian pitäisi nousta.

”Äiti, voidaanko me mennä Pirkan kanssa ulos hyppimään trampoliiniin?” Sarin poika Otso oli tullut renkkumaan Sarin tuolin käsinojalle.

”Älkää menkö nyt, kun siellä sataa ja on kylmäkin. Se trampoliini on ihan märkä. Koittakaa keksiä vielä jotain leikkejä täällä sisällä – kohta on ruoka-kin.”

”Ääh, täällä sisällä ei ole mitään tekemistä.” Otso liukui haluttomasti käsinojalta ja maleksi takaisin huoneeseensa. Avoimesta ovesta kantautui lastenelokuvan kimeä dialogi.

Otso oli 7-vuotias, ja aloitti viime syksynä koulun. Kun Sari aikoinaan pyysi minua Otson kummiksi, niin aluksi kauhistuin, sillä en kokenut olevani lainkaan kummitäti-tyyppiä. Enhän kyennyt muistamaan edes omien vanhempieni syntymäpäiviä, ja yksi muistettava syntymäpäivä lisää olisi uusi painolasti stressipuntariini. Mutta asiaa hetken harjittuani totesin, että voisi olla ihan mukava päästä seuraamaan läheltä pienen pojan kasvua ja kehitystä – ihan vaan siltäkin varalta, ettei oma lapsi yrityksistä huolimatta antaisi kuulua itsestään.

Olinkin rohkeasti tarjoutunut Sarille hoitoavuksi heti alusta alkaen. Otso oli ollut helppo vauva, ja siksi Sari ja Jussi olivat uskaltaneet jättää sen hoitoo-

ni heti, kun Sari oli lopettanut imetyksen. Ehkä siksi Otsokin oli kiintynyt minuun, ja olin viime aikoina alkanut oikeasti viihtyä sen seurassa..

Suhde Otsoon oli kasvattanut luottamusta myös omiin kykyihini äitinä, ja sen seurauksena olin lopulta myöntynyt Jarkon jo joitakin vuosia jatkuneeseen painostukseen perheen perustamisesta.

Jarkko oli jo seurustelumme alkuaikoina ilmoittanut haluavansa lapsia: "kaksi tai kolme poikaa, jotka kaikki harrastaa kalastusta."

Kesällä tulisi puolitoista vuotta siitä, kun jätin pillerit pois. Aluksi lapsen yrittäminen oli tapahtunut normaaliin spontaaniin tapaan kuten muutaman vuoden naimisissa olleilla. Kun vuosi oli vierähtänyt eikä mitään ollut tapahtunut, oli kuvioon astunut ikävällä tavalla suunnitelmallisuus, mikä oli vienyt ilon koko touhusta. Olin ostanut marketista ovulaatiotestejä, ja merkitsin otolliset päivät keittiön seinällä olevaan kalenteriin. Olin pyytänyt, että Jarkko itse seuraisi siitä kuukautiskiertoani, ettei minun tarvitsisi erikseen aina otollisten päivien aikaan kerjätä seksiä. Se olikin toiminut kohtuullisesti, ja Jarkko jaksoi ainakin toistaiseksi olla vielä aktiivinen.

"Ei kyllä mun on nyt lähdettävä", ravistin itseni irti ajatuksistani. Työnsin tuolini kauemmas pöydästä ja nousin jäykistyneille jaloilleni. Sari alkoi koota kuppeja pöydästä.

"Kiitos kahvista ja pullasta. Oli tosi piristävää taas nähdä ja jutella." Halasin Saria, ennen kuin lähdin eteiseen pukemaan päälleni.

”Kiitos samoin”, Sari sanoi, ja taputti selkääni. ”Ja koita olla stressaamatta niin kauheasti. Ei siitä kukaan tule koskaan erikseen kiittämään.” Sari hymyili ja sipaisi hiuksiani.

”Soitellaan ja koitetaan keksiä jotain kivaa tekemistä yhdessä. Jos vaikka Jussi suostuisi joku iltä katsoon Otsoa ja Outia niin, että päästäisiin käväisemään vaikka ulkona syömässä ja lasillisilla”, ehdotin vetäessäni takkia päälleni.

”Jep, eiköhän se onnistu, kun pistän jo nyt hakeemukset kolmena kappaleena sisään.” Sari nauroi ja kaappasi samalla lattialla leikkivän Outin syliinsä.

Poikkesin vielä lastenhuoneen ovella, jossa Otso ja naapurin Pirkka makailivat sängyllä ja tuijottivat tiukasti kuvaruutua, jolla oudon malliset hahmot taistelivat keskenään.

”Heippa Otso, nähdään taas!” huikkasin, ja sain vastaukseksi hajamielistä mutinaa.

”Moi, moi”, huiskautin kättäni vielä Sarille ja Outille, ennen kuin ulko-ovi sulkeutui takanani.

Huhtikuun alun iltä oli jo hämärtymässä. Kope-loin autonavaimia käsilaukustani autolle liukastellessani. Tällä viikolla tullut takatalvi oli tuonut uuden lumikerroksen, joka oli kovaa vauhtia sulamassa sohjoksi. Nappasin pihatieltä Outin keltaisen ämpärin, ja heitin sen autokatoksen nurkalla olevaan lelukasaan. Nousin autoon ja peruutin pois pihatieltä.

Pyyhkijät viuhtoivat tuulilasiin laskeutuvaa jäistä tihkua.

”Pahus, mikä keli!” manasin mielessäni.

”Muutoin menisin vielä iltalenkille, mutta tämä koleus ja pimeys eivät houkuta yhtään”. Yritin vilkuilla iltataivaalle, näkyisikö siellä merkkiäkään pilvipeitteen repeilemisestä.

Mietin Saria ja sitä, kuinka me entiset opiskelukaverukset olimme päätyneet niin erilaisiin elämäntilanteisiin. Olimme molemmat 34-vuotiaita. Sari oli heti valmistuttuaan mennyt naimisiin ja saanut melkein heti Otson. Sen oli pitänyt mennä töihin heti, kun Otso täyttäisi kolme vuotta, mutta sitten syntyi Outi, ja sitten olikin Otso pian menossa kouluun, ja Sari halusi olla kotona, kun ekaluokkalainen tulee iltapäivisin kotiin.

Sari ei ollut tehnyt päivääkään koulutustaan vastaavaa työtä, mutta se ei tuntunut sitä vaivaavan. Päinvastoin tuntui, että Sari oli kaveriporukastani kaikkein täysipäisin muiden painiessa milloin minäkinlaisten kriisien alla. Ja mikäs sillä oli kotona ollessa, kun Jussin arkkitehtitoimisto tuntui menestyvän hyvin ja Jussi tietysti sen myötä myös tienasi hyvin.

Siitä huolimatta en kadehtinut yhtään Sarin kotiäitiyttä, ja välillä mietin, olisiko minusta siihen touhuun sitten kuitenkaan. Tuntui epämiellyttävältä, että kaikki spontaanisuus ja jousto katoaisi elämästä lasten myötä. Tähän asti juuri se oli tuonut iloa elämäni. Oli helppoa lähteä ex tempore vaikka elokuviin tai viinilasillisille ystävien kanssa. Lapsen kanssa se ei enää onnistuisi samalla tavalla. Ainakin lapsiperheiden kanssa oli aina kamalaa säätöä, kun yritettiin sopia jostakin ihan yksinkertaisesta menosta.

Käännyin kotipihaan, ja ajoin auton katokseen. Talo oli pimeänä - Jarkko ei siis ollut vielä tullut töistä.

"Tekee tietysti taas pitkää päivää", ajattelin. Se oli aamulla lähtiessään sanonut vain, että "Heippa, nähdään sitten ens jouluna". Jotain tarjousta se sanoi väentävänsä, ja se oli kuulemma pakko jättää tässä kuussa.

Lukitsin autonovet ja kävin hakemassa postin. Laatikon kantta avatessani huomasin, astuneeni koiran jätöksiin, jotka oli tehty siististi postilaatikkomme juurelle.

"Voi saatana!" Katselin ympärilleni nähdäkseni, oliko lähistöllä mitään, jolla voisin pyyhkiä sotkun, ja aloin sitten pyyhkiä likaista kenkääni loskaiseen nurmikkoon.

"Perkeleen naapuri, kun ei voi viedä piskiään pusikkoon paskalle!" Loin vihaisen katseen naapuritaloon päin.

"Laiskuuttaan akka laskee sen aina yksinään ulos asioimaan, ja laiskuuttaan ylilihava koirakin laskee lastinsa lähimmälle nurkalle."

Olin aikeissa lähteä antamaan äkäistä palautetta naapurille, mutta äkillinen väsymyksen tunne pysäytti aikeeni. Käännyin laahustamaan ulko-ovelle. Sisällä riisuin kengän, ja huuhtelin sitä käsisuihkulla vessanpytyn päällä.

"Voi helvetti, tässähän tämä ilta meneekin mukavasti", ajattelin alkaessani siivota jälkiä vessassa.

Lounas oli tänään jäänyt taas väliin, ja huomasin, kuinka nälkäinen olin. Päätin tehdä salaattia iltapalaksi. Jarkkokin voisi syödä sitä sitten, kun joskus tulee.

”Korkkaiskohan oluen”, ajattelin etsiessäni tomaatteja jääkaapin vihanneslokerosta.

”Ehkä ei – tänään on vasta maanantai. Jos perjantaihin asti pystyisi sinnittelemään, niin sitten voisi laittaa jotain hyvää safkaa ja juoda muutaman bissen”, ajattelin, ja aloin pestä vihanneksia.

Päätettyämme ryhtyä yrittämään raskaaksi tulemista, olin hetkeksi jättänyt pois kaiken alkoholin. Kun lasta ei sitten yrityksistä huolimatta alkanut kuulua, olin alkanut taas lipsua. Kevään edistyessä minulle olikin tullut tavaksi korkata olut tai siideri melkein joka ilta, ja se oli nopeasti alkanut näkyä vyötäröllä. Sitä nestepöhöä yritin sitten polttaa body pumpissa joka keskiviikko.

Salaattia tehdessäni puhelimeni piippasi eteiseen jättämässäni käsilaukussa. Kävelin eteiseen ja kaivoin puhelimen käsilaukusta. Viestiruudussa näkyi yksi viesti. Klikkasin sen auki.

”Sorry, että vaivaan näin myöhään, mutta ehtisikö tekemään huomiseen ohjausryhmän budjettipalaveriin yhden Excelin projektiesi rahoitustilanteesta. Mäkinen ilmoitti tulevansa huomenna paikalle, ja se aina haluaa kuulla, missä minkäkin projektin osalta mennään. t. Anne”.

”Voi fuck, hyvästi vapaailta. Mun on pakko tehdä toi tänään sillä huominen palaveri alkaa jo kello 9.30

enkä mä sitä ennen ehdi millään!" Paiskasin puheli-
men takaisin käsilaukkuun.

"Hitto, olis tuonkin voinut hoksata aikaisem-
min."

Esimiehelläni oli lusikka monessa sopassa sa-
manaikaisesti, ja se sinkoili päivisin palaverista toi-
seen pysähtymättä keskustelemaan kunnolla asiois-
ta. Illat ja viikonloput se sitten selvästi purki sähkö-
postejaan. Tehtäviä delegoitui työpöydälleni usein
täysin ennakoimatta, ja kiireessä tehtävänannot oli-
vat usein epäselviä. Tehtävien deadline oli aina
"asap", kun ne minulle asti kulkeutuessaan olivat
selvästi jo myöhässä.

Lastasin lautaselleni ison kasan salaattia, ja vein
sen olohuoneen pöydälle. Sitten hain läppärin etei-
sestä ja pistin sen huokaisten päälle. Koneen käyn-
nistymistä odotellessani palasin keittiöön, ja korkka-
sin oluen. Käynnistin etäyhteyden, ja aloin kerätä
aineistoa esitystä varten.

Havahduin työni äärestä, kun kuulin ulko-oven
käyvän.

"Moi!" Jarkko huusi eteisestä.

"Moi", vastasin ja katsoin kelloa, joka näytti jo
varttia yli kymmenen.

"Mitä sä täällä pimeässä väsäät?" Jarkko kysyi, ja
räpsäytti olohuoneen valot päälle. Olin ollut niin
syventynyt työhöni, etten ollut huomannut illan pi-
mentymistä. Silmiä kirvelsi tuijotettuani pitkään kir-
kasta näyttöä.

"Pomolta tuli viesti, että se tarvii yhteenvedon mun projektien taloustilanteesta huomisaamun palaveriin", vastasin nostamatta katsettani näytöltä.

"Ja sä hullu tietysti sanoit, että "no problem!" Jarkko sanoi äänessään lievää halveksuntaa. En jaksanut vastata mitään.

"Kuule, tolla palkalla sun ei kannata tehdä yhtään enempää töitä, mitä sun työsopimuksessa sanotaan", Jarkko jatkoi saarnaansa.

"Ja se sopimushan on vielä määräaikainen - arvaa epäröikö ne yhtään laittaa sua pihalle, jos tulee vaikeat ajat, vaikka olisit kuinka myynyt selkänahkas halvalla ja kyselemättä", Jarkko vain jatkoi. Yritin säästää itseäni saarnalta antamalla sanojen virrata toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos.

"Eikö se riitä, että yksi tässä perheessä haaskaa elämänsä toita tehden?" Jarkko meuhkasi ja hävisi keittiöön. Irvistin sen perään.

"Mitä mä voisin syödä?" Jarkko huuteli kurkistelllessaan jääkaappiin. Kuulin sen raottelevan muovirasioiden kansia.

"Onks tää salaatti ok? Koska sä olet tehnyt sen?"

"Sen kun syöt pois." Olin harmissani siitä, että työni oli keskeytynyt ja ajatus katkennut saman tien. Väsymyksen rinnalla paha tuuleni alkoi kasvaa.

"Helvetin helvetti.. Pomo nakittaa jatkuvasti ad hoc -urakoilla, ja siihen päälle kotona kuulee vain nalkutusta!" Kiristelin hampaitani näppäimiä taakoessani.

"Tolle tyypille on ihan turha yrittää selittää, ettei määräaikaisuus tee töihin suhtautumisesta yhtään

leppsumpaa vaan päinvastoin – oma olemassaolo on ansaittava joka päivä niin, että työsuhde jonakin päivänä vakinaistettaisiin.”

Toistaiseksi työnantajani oli onnistunut pitämään työsuhteeni määräaikaisena työnkuvani ”projektiluontoisuuteen” vedoten. Ja sitähan se tosiaan oli ollut – projektia projektin perään jo viisi vuotta.

”Onks sulla olutta tossa? Jarkko oli ilmestynyt olohuoneeseen lautasellinen salaattia kädessään.

”Ei ehkä kannattaisi noin usein juoda alkoholia. Sillä voi olla vaikutusta hedelmällisyyteen. Sen lisäksi siinä on ihan turhia kaloreita. Käviksä lenkillä tänään?” Jarkko jatkoi kyselyään kauhoessaan salaattia suuhunsa.

”En ole kuule ehtinyt tekeen muuta kuin tätä huomista presistä!” tiuskaisin ja tunsin ärtymykseni entisestään kasvavan.

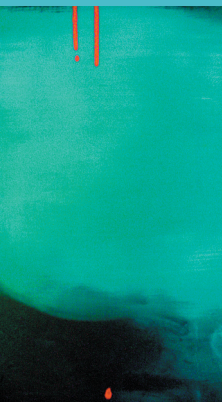
”Ja sitä paitsi mä voin juoda olutta silloin kun mä haluan. Mä en sentään tuhoa terveyttäni nuuskaamalla niin kuin sä!”

Jarkko ei enää vastannut vaan syventyi selaamaan tv-kanavia. Tallensin esitykseni, suljin tietokoneen ja lähdin suihkuun.

En ollut vielä nukahtanut, kun Jarkko kömpi viereeni sänkyyn. Hetken selällään maattuaan se kiepsahti ympäri ja laitto kätensä lantiolleni.

”Nukuksä?” Jarkko kuiskasi.

Pienen hetken ajattelin teeskennellä nukkuvaa, mutta sitten mietin, että olisi ehkä syytä käyttää otolliset päivät hyväksi. Laskelmieni mukaan ovulaation

Reetta on mukavasti urallaan edennyt, kolmikymppinen akateeminen nainen, mutta siitä huolimatta hän on elämäänsä tyytymätön. Suurin syy kasvavaan tyytymättömyyteen on Reetan työ ja hänen esimiehensä Anne. Reetasta tuntuu, että hän on joutunut esimiehensä silmätikuksi, mutta kokee itsensä voimattomaksi ja yksinäiseksi ongelmien edessä. Usko omaan itseen ja elämänhallintaan alkaa horjua. Työn ohella paineita kasaa Reetan ja hänen miehensä Jarkon yritykset perustaa perhe.

Onneksi työpaikalta löytyy kuuntelijaksi Joni, jonka rooli Reetan elämässä muodostuu tukea tarjoavaa olkapäätä suuremmaksi. Ajautuessaan suhteeseen Jonin kanssa Reetta alkaa menettää otettaan myös muilla elämän osa-alueilla, ja kun epäonnistumiset niin ihmissuhteissa kuin työssä alkavat kasautua, ajautuu Reetta epätoivoisiin tekoihin.

9 789528 007333

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi